

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

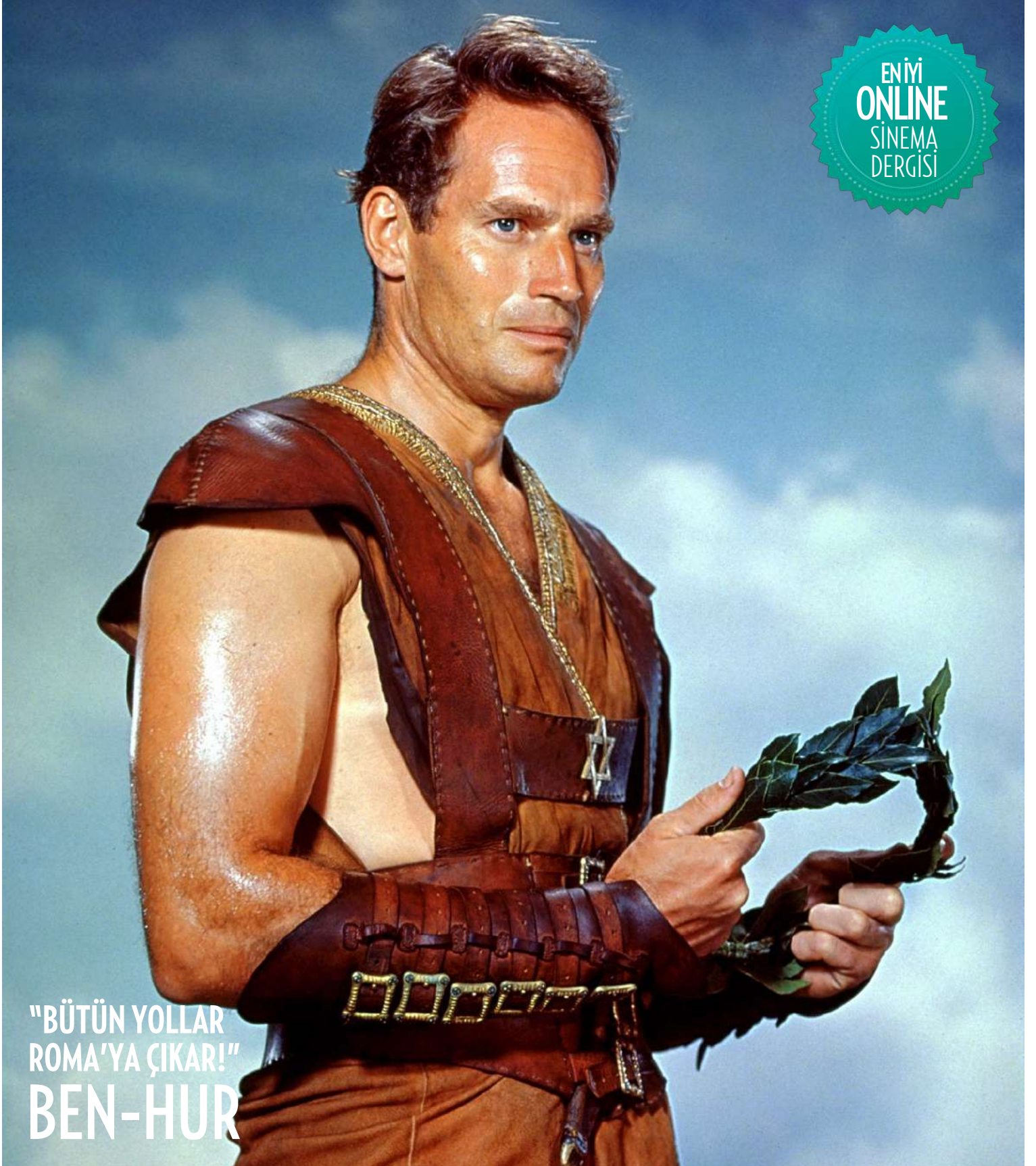
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

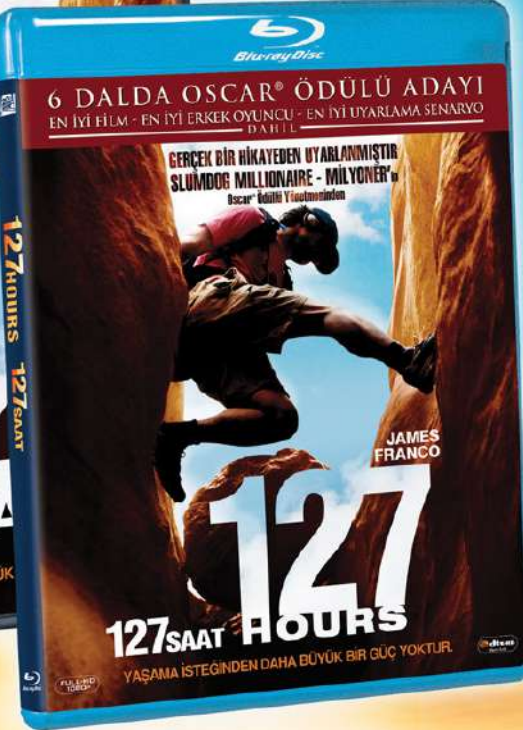
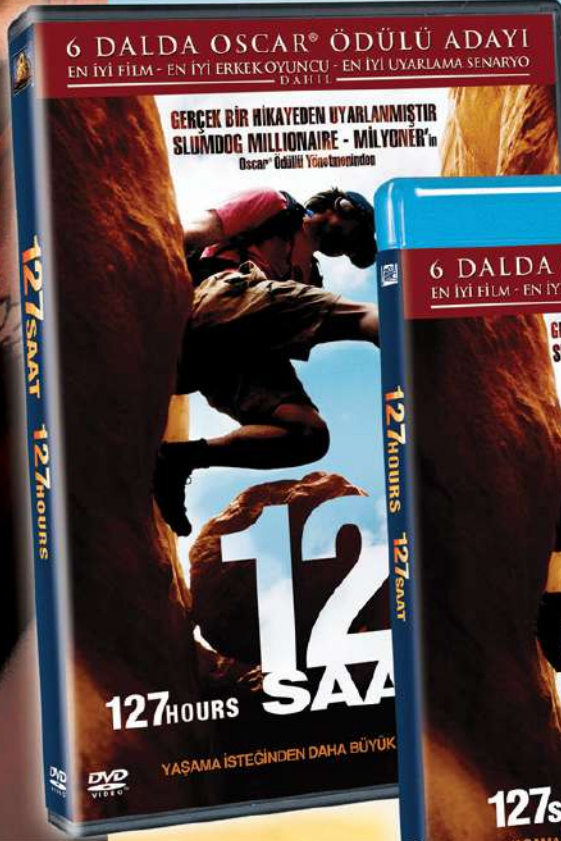

"BÜTÜN YOLLAR
ROMA'YA ÇIKAR!"
BEN-HUR

6 DALDA OSCAR® ÖDÜLÜ ADAYI

EN İYİ FİLM - EN İYİ ERKEK OYUNCU - EN İYİ UYARLAMA SENARYO
DAHİL

SLUMDOG MILLIONAIRE - MİLYONER'in
Oscar® Ödüllü Yönetmeninden
GERÇEK BİR ZAFER HİKAYESİ

ÖZEL SEÇENEKLER

• Silinmiş Sahneler

• Danny Boyle, Christian Colson ve Simon Beaufoy'dan Sesli Yorumlar

DİL SEÇENEKLERİ

Diller: Türkçe 5.1, English 5.1, Polish 5.1

Altyazılar: Türkçe, English, Dutch, Greek, Icelandic, Polish, Romanian, Serbian

Süre: 89 dakika

Görüntü Formatı: 1.78:1

ŞİMDİ BLU-RAY, DVD VE VCD'DE!

tiglon

15+
15 Yaş ve Üzeri
Bireysel
Kullanıcılar İçin

Şiddet ve Korku
Uyarıları İçin

ACADEMY AWARD® is the registered trademark and service mark of the Academy of Motion Picture Arts and Sciences.
© 2010 Twentieth Century Fox Film Corporation, Everest Entertainment, LLC, Pathe Productions Limited and Dune Entertainment III LLC. All Rights Reserved.
© 2011 Twentieth Century Fox Home Entertainment LLC. All Rights Reserved.

20th
CENTURY
FOX
HOME ENTERTAINMENT

İMRENDİREN KARIYERİYLE PAUL THOMAS ANDERSON

SİZ BU SATIRLARI OKURKEN BÜYÜK İHTİMALLE, PAUL THOMAS ANDERSON KAMERA ARKASINDA, BİR SONRAKİ filmi olacak "The Master"ın çekimleriyle meşgul olacak. Olaylı ve tartışmalı Scientology'nin kuruluşuna dair alegorik bir hikaye olarak yazdığı senaryoya, Scientology'nin baskıları yüzünden bir yılı aşkın süredir yeşil ışık yakılmamıştı. Nihayet bu ay başında çekimlere başladı genç üstat.

Peki durduk yere Paul Thomas Anderson'a nasıl geldik? 26 Haziran 1970 doğumlu yönetmen, bu hafta yeni yaşına giriyor, vesilemiz bu. Bir saniye durup düşününce etkileyici bir kariyeri olduğu görülüyor. 40 yaşında bir adam, neredeyse her biri sinema tarihinde şimdiden yer edinmiş ve hem seyirci hem eleştirmen konsensüsünü sağlayabilmiş beş filme sahip. Birçok yönetmenin bu yaşlarda hâlâ diziler, klipler, reklam filmleri çekip durduğunu düşündüğünüz zaman, sanki kendi akrabanızmış gibi Paul Thomas Anderson göğsünüzü kabartıyor. (Tabii eserlerini sevmiyorsanız başka!)

"The Master"ın bize gelmesi en az bir seneyi bulur. Genç ustanın doğum gününü bir retrospektifle kutlamak daha doğru olacak... Otodidakt bir yönetmen Anderson. 90'larda faaliyete geçen birçok benzerleri gibi, film izleyerek, film kitapları okuyarak öğrenmiş sinemayı. Hiç film okuluna gitmemiş. (Bu yönetmen tanımını yaptığımızda ilk aklınıza gelen isim olan Quentin Tarantino ile de çok yakın arkadaşlar.)

Anderson'ın her filminde bir sinemacıya yakınsadığı, o sinemacının filmografisindeki teknik ve duygusal içeriğin özüne ulaşmaya çalıştığı söylenebilir. Örneğin "Ateşli Geceler" (Boogie

Nights) durmadan hareket eden kamerası ve panoramik bir dönem filmi oluşuyla sanki bir Martin Scorsese başyapıtını andırır. Özellikle "Sıkı Dostlar"a (Goodfellas) çok şey borçludur Anderson. Karakterlerin sıfırdan zirveye, zirveden sıfıra inışı ve finaldeki ayna karşısı monologu da bu filmin "Kızgın Boğa"ya (Raging Bull) bakan yüzüdür. "Manolya" (Magnolia), birbirine kâh uzaktan kâh yakından bağlı bol sayıda karakteri ve öyküsüyle bir Robert Altman yapıtı gibidir. Türlü sosyal sınıflardan bu insanların işlevsiz aileleri, yabancılaşmışlıkları, pişmanlıkları ve yalnızlıkları Altman dünyasının 'ensemble' filmlerini andırır. Parası olan da olmayan da aynı boşluğun içinde mutsuzlaşmış, yaşayan bir ölüye dönmüştür. "Aşk Sarhoşu" (Punch Drunk Love) David Lynch ve Billy Wilder sinemasının gayrimeşru çocuğudur sanki. Lynch'in tekinsiz Amerikan kasabalarında gelişen tuhaf olaylar, Wilder'in sevimli romantik komedilerinden birine mekan olmuş gibidir. Son büyük başyapıtı olan "Kan Dökülecek" (There Will Be Blood), yaşasa Stanley Kubrick'in gururla izleyeceği bir filmdir şüphesiz. Filmin teknik sterilliği, materyalist soğukluğu ve öykünün mizantrop virajları, Kubrick'yen bir esere dönüşür. Anderson, petrol özelindeki kapitalizm taşlamasını götürüp cesurca inanç politikasına dayar.

İşte "Kan Dökülecek"ten sonra, kurmaca bir din olan Scientology'e savaş açacak en doğru adam herhalde Paul Thomas Anderson olsa gerek. Hollywood'un dört tarafını ele geçirmiş, musluk başlarını tutan Scientolog'lara Don Kişot gibi göğüs germesi gerçek bir cesaret örneği. Artık bize "Bastır P.T. Anderson!" demek kalıyor. Yalancı peygamberlerin, vur gözüne gözüne... [2]

GİZLİ TEŞKİLAT

(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU: BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com KEMAL EKİN AYSEL kemalaysel@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemazer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com

GÖRSEL YÖNETMEN: BİLGEHAN ARAS **LOGO TASARIM:** ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA:** BAŞAR UĞUR

KATKIDA BULUNANLAR: TUNCA ARSLAN, OKAN ARPAÇ, ALİ ULVİ UYANIK, ERMAN ATA UNCU

REKLAM İLETİŞİM: EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

www.arkapencere.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Özgürlük Yolu (The Way Back), Kadının Fendi (Made In Dagenham),
Ruhlar Bölgesi (Insidious), Kartal (The Eagle),
Çömez: Acemi Şansı (Cherry).

17 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları.

18 TRENDEKİ YABANCI

Orhan Oğuz filmi "Hayde Bre"nin Shanghai Film Festivali'nde
'büyük ödül' almasının ardından bizim de söyleyeceğimiz bir şeyler var!

20 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Peter Bogdanovich'ten romantik komedi türünün altını üstüne
getiren bir başyapıt: Aşka Vakit Yok (What's Up, Doc?).

22 ÖLÜM KARARI

Roma İmparatorluğu'nun 'haşmetli' görüntüsüne tav olan
yedinci sanat, buradan çarpıcı ürünler çıkarmayı da bildi.

26 AİLE OYUNU

Çınar Ağacı, Başımıza Gelenler (Life As We Know It), Yukarıdaki
Tehlike (Skyline), İki Erkek, Bir Kadın (The Kids Are All Right).

30 SAPIK

2012 Oscar aday tahminleri (En iyi film, yönetmen,
erkek oyuncu, kadın oyuncu ve senaryo dalları).

ÖZGÜRLÜK YOLU

ORJİNAL ADI The Way Back

YÖNETMEN Peter Weir

OYUNCULAR Jim Sturgess, Ed Harris,

Colin Farrell, Saoirse Ronan,

Mark Strong, Alexandru Potocean

YAPIM 2010 ABD

SÜRE 133 dk.

DAĞITIM Medyavizyon

Sovyetler Birliği'ndeki
çalışma kampından
kaçıp önce Moğolistan'a,
sonrasında da Tibet'e
doğru olağanüstü
bir azimle yol alan
bir grup mahkumun
hikayesi bu filmde
fazlasını hak ediyor.

YAŞANMIŞ HİKAYEYLE ONU AKTARDIĞINI İDDİA EDEN BİR FİLM NE KADAR örtüşebilir? Zaten, aynı anlatıyı bir mecradan diğerine aktarma üzerine kurulu edebiyat uyarlamalarının dahi bir şeyleri ya dışarıda bıraktığı ya da tam tersi eklediğinin bilincinde olan seyirci için, gerçek hikaye uyarlamalarından bir şeyler beklenmeyeceği çok ortada. İllaki, söz konusu olan yaşanmış deneyim, bir anlatıya dönüştürülürken ister istemez çarpıtılacak, belli bakış açılarının ön plana çıkartılması tercih edilecek, hikayenin seyirciye temas etmesi için çeşitli göndermelerden oluşan kurgusal bir evren yaratılacak vs. Tüm bunların izleyicinin keyfini kaçırarak meseleler olduğunu iddia etmek çok zor. 'Gerçek' olduğunu iddia eden bir film izlemeye oturduğunuzda ta baştan tüm bu numaraların farkında olursunuz. Böyle bir durumda tek keyif kaçırıcı, o yaşanmış deneyimi hikayeye çevirmek için yapılan müdahalelerin göze batacak derecede görünür olmasıdır ancak. Ya da daha doğru bir ifadeyle, yönetmenin, yapımcıların, seyirciyi bu müdahaleleri göremeyecek kadar 'saf' zannettiği durumlarda, gerçeklerden uyarlanmış hikayelerin tadı kaçır. Hele de, artık her türlü sinemasal numaranın altını üstüne getirecek kadar filmlerle içli dışlı seyirci kitlesine, 'gerçek' bir kahramanlık öyküsü anlatıldığının iddia edilmesiyle fazlasıyla keyif kaçırıcı.

Peter Weir'in, ustalığını bir azim hikayesinin emrine verdiği "Özgürlük Yolu" böyle bir örnek. II. Dünya Savaşı'nın Sovyetler Birliği'ndeki çalışma kampından kaçıp önce Moğolistan'a, sonrasında da Tibet'e doğru olağanüstü bir sabırla ve azimle yol alan bir grup mahkumun hikayesi aslında "Özgürlük Yolu"ndan çok daha fazlasını hak ediyor. Karakterlerinin dönüşümlerini gözcü planlarla verme konusunda usta Peter Weir'in da bu hikayeye katabilecekleri de bundan çok daha fazlası. Ne var ki, "Özgürlük Yolu"ndan elimizde kalan, filmin meraminin karakterler tarafından 'kör gözüm parmağına' şeklinde dillendirildiği diyaloglar, 'Soğuk Savaş psikolojisiyle Doğu Bloğu

tarihine giriş' düzeyinde son derece yüzeysel bir tarih okuması ve en fenası, olayı yaşamış 'gerçek' kişilere saygısızlık addedilebilecek bir kahramanlık vurgusu.

İnsan düşünmeden edemiyor. Tüm 'şıklığına', güzel planlarına karşın, "Özgürlük Yolu"nu, bir 80'ler fenomeni olan, 'yaşanmış' hikayeleri konu alan 'haftanın TV filmleri'nin düzlüğünden, tatsızlığından ayıran bir şeyler bulabilmek olası mı? En azından 'haftanın TV filmleri' izleyiciyi kandırmaya uğraşmamalarından, seri bandı üretimi olduklarını gizlememelerinden kaynaklı bir çekiciliğe sahipken Peter Weir gibi bir yönetmen, modası geçmiş bir azim hikayesini şık bir ambalajla önümüze sürerek bize ne demeye çalışıyor?

Belki de sorunu bu 'yaşanmış' hikayenin kaynak aldığı anlatının şaibesinde aramak gerekli. Zira "Özgürlük Yolu"nun uyarlandığı aynı addaki otobiyografik kitabın yazarı Slavomir Ravicz, 2006'da BBC'de yayınlanan bir belgeselin iddiasına göre hiç böyle zorlu bir yolculuk gerçekleştirmemiş, 1942'deki genel aflla özgürlüğüne kavuşmuş. Tabii ki böylesi bir azim hikayesini ta baştan baltalayan bir kuşku bu. Ancak "Truman Show" gibi gerçeklik meselesini dahiyane bir biçimde hicvetmiş bir yönetmenin de elini kolunu bağlayacak bir engel değil. Böylesi bir yolculuk hikayesi, gerçekliği kuşkulu olsa dahi, Peter Weir'in ellerinde, dönemin ruhuna özgün bir bakışa kaynaklık edebilir, beklenmedik tellerden çalan karakterlere vesile olabilir.

Tüm bunları ve Peter Weir'in filmografisini bir yana bırakalım; "Özgürlük Yolu", izleyicisini katarsise ulaştırmaya kitlenmiş, tek yönlü tarihi avantürlerin yol açtığı 'suçlu zevk' düşünüldüğünde dahi bayağı potansiyele sahip bir hikaye. Ancak Peter Weir'in filmi, sonundaki Soğuk Savaş kronolojisi kadar 'düz' bir bakışta diretince bütün bu fırsatlar da elden kaçıyor. Filmi kurtarsa kurtarsa bu düz bakış içinde kendine yer bulmaya çalışan Peter Weir ruhu ve oyuncuların performansları kurtarıyor. "Yaşamak İçin" (Alive) animsatan yamyamlık tehlikesinin belirlediği

Klişelerin yaratıcılığa aracı olabileceğini kanıtlayan, tür sinemasına nefes aldırان filmlere imza atmış Weir'ın, bu sefer klişelerle aşağı çekilmesi ilginç.

bölümler, "Gelibolu"daki (Gallipoli) gibi çevrelerindeki zalimliğe, düştükleri insanlık dışı noktaya safça tepkiler geliştiren kahramanlar, Saoirse Ronan'ın meleşimsi karizması, "Özgürlük Yolu"nun ulaşabileceği noktayı belli eden unsurlardan bazıları... Grubun şakacı üyesi, ketum üyesi gibi klişeler, karakterlerin azmini açıklamak için getirilen, doyuruculuktan uzak açıklamalar ve tabii kaçınılmaz olarak gruptaki yegane Amerikalı için kendi aralarında da İngilizce konuşan Doğu Avrupalılar ise "Özgürlük Yolu"nu bulunduğu yere doğru hızla çeken özellikleri.

Aslına bakarsanız, Robin Williams'lı "Ölü Ozanlar Derneği"nde (Dead Poets Society) ya da Gérard Depardieu'lü "Yeşil Kart"ta (Green Card) klişelerin de yaratıcılığa aracı olabileceğini gösteren, tür sinemasına nefes aldırان filmlere

imza atmış Weir'ın, bu sefer klişelerle aşağı çekilmesi başlı başına ilginç. Adresimiz filmin sonundaki 'Demir Perde' kronolojisi ve sonrasında, bu zaman çizelgesini hap şeklinde yansıtmayı amaçladığı anlaşılan "Özgürlük Yolu" hikayesi. "Başkalarının Hayatı" (Das Leben Der Anderen) gibi bir Doğu Bloğu baskısı öyküsü seyretdikten sonra "Özgürlük Yolu" gibi bir filmin bu konuda söyleyebileceklerini dikkate almak zor. Ama daha da önemlisi, bildik Peter Weir tavrını, onun havalanmasına, nefes almasına imkan vermeyen bir hikayenin sınırları içinde tespit edebilmek daha da zor. [7]

Başkahraman Janusz'u canlandıran Jim Sturgess, filmin tüm zaafllarına karşın kalemine göre bir rol bulmanın keyfini çıkartıyor.

'Yaşanmış hikaye' etiketi, Peter Weir'ın böylesi bir hikayeye getirebileceği incelikli yaklaşımı sürekli baltalıyor.

Altı yazar, altı ayrı üslup, 50 başyapıt...

Cem Altınsaray, Tunca Arslan, Kemal Ekin Aysel, Burak Göral, Murat Özer ve Burçin S. Yalçın tarafından kaleme alınan bu filmler, okuyucuyu sinema tarihinde ileri geri ışınlayarak renkli ve doyurucu bir yolculuğa çıkarıyor.

KADININ FENDİ

HAKKINI ARAMANIN 'SUÇ' KABUL EDİLDİĞİ TOPLUMLARIN TU KAKA ETTİĞİ 'HAK' arayanlar'ın yere göğe sığdırmaması gereken bir film "Kadının Fendi". Türkçe ismi filmi tam karşılamıyor ama 'direnış' motifiyle çağın 'sinik' halklarını silkeleyebilecek bir çalışma bu. O yüzden Türkçe isme takılmayıp bir 'simge' olarak el üstünde tutmak gerek bu filmi.

Hikaye, tarihsel gerçeklerden alıyor ilhamını, bir miktar değişikliğe uğratsa da. 1968'de Ford'un Dagenham'daki fabrikasında çalışan kadın işçilerin hak arayışı var başrolde. Erkeklerden daha az maaş aldıkları için ayaklanan ve 'cinsel ayrımcılık'ı tarihin tozlu sayfalarına gömmeye çalışan bu kadınlar, amaçları doğrultusunda her yere gidecekler, sonuç almak için 'direnmek' gerektiğini haykıracaklardır bütün dünyaya...

2003'te "Takvim Kızları"yla (Calendar Girls) 'kadın' üzerine film yapabildiğini, dahasını da yapabileceğini gösteren Nigel Cole, "Kadının Fendi"nde kariyer başarısını bir tık yukarı taşıyor. Yönetmen, bugünden bakıldığında "Olaçak şey değıl!" dedirten 'ayırımcı' bir uygulamanın yerle bir edildiğı günlere uzatıyor kamerasını. Ev işleriyle uğraşırken, bir yandan da fabrikada çalışan Dagenham'lı kadınların haykırıışlarının bugünden duyulmasını sağlıyor Cole filmiyle. Toplumun her kesiminde cinsel ayrımcılığın günümüzde de yoğun biçimde yaşandığı düşünöldüğünde, kadın işçilerin 1968'deki isyanının 'anlam'ı daha da öne çıkıyor, 'ilham kaynağı' oluyor.

Mike Leigh'in "Daima Mutlu"sunda (Happy-Go-Lucky) yeri göğü sarsan bir performansa ulaşan Sally Hawkins'in başı çektiğı ve birbirinden koparılması mümkün görünmeyen oyuncu kadrosu, "Kadının Fendi"nde Nigel Cole'un elini güçlendiren en önemli unsur gibi duruyor. Çok özlediğimiz Bob Hoskins, 'kadınlara inanan' az sayıdaki erkeğı temsil eden rolöyle filmin 'erkek düşmanı' boyutuna taşınmasını önterken, 'James Bond kızı' Rosamund Pike da işin 'üst sınıf' boyutunu aklama işlevi üstleniyor. Bu anlamda 'dengeli' durmaya çalışan film, söyleyeceklerini hamasi cümleler kurmadan, 'düşmanlık'a sırtını

dayamadan dile getiriyor. Değerini biraz da buradan alıyor "Kadının Fendi", düz bir 'propaganda filmi' olmayı reddediyor, 'insan olanın anlayacağı' inceliğı göstermeyi tercih ediyor.

Nigel Cole'un oyuncularla birlikte en önemli dayanaklarından biri de William Ivory imzalı senaryo kuşkusuz. Tarihsel gerçeklere olabildiğince tutunan, eğip büktüğü yerlerde de 'sırıtmamaya' özen gösteren, hikayenin yol haritasını kusursuzca çizen, işin yaşamsallığını somurtarak sunmaktan uzak duran, eğlence kısmını bir an bile unutmayan senaryo, filmi yapaylık duvarına çarptırmadan ikna edici bir yöne götürüyor. Diyaloglardaki sadelik ve inandırıcılık da 'özgür kadın' imajını destekliyor, kadın işçilerin hayatla kurdukları 'basit' ilişkii deşifre eden bir yapı kurulmasını sağlıyor.

"Kadının Fendi"ni izlerken ayağı kalkıp "Hakkınızı aramaktan korkmayın!" demek geçiyor içinizden, tıpkı Dagenham'lı kadınların kaybetme riskini de göze alarak giriştikleri hak arayışları gibi. Son zamanlarda böylesi bir etkiye sahip filmlere pek rastlamadığımızı, bir zamanların 'haklı' filmlerini özlediğimizi de hatırlatıyor bu film. Yalnızca 'kadın hakları' açısından değıl, daha genel bir görüşle 'insan hakları' perspektifinden de bakabilmeyi getiren yapım, bu konuda her daim 'sıkıntı' yaşayan dünyamızın 'son düzlük'e çıkma zamanının geldiğini de hissettiriyor.

Cinsel, etnik, dinsel, ırksal, bölgesel, sınıfsal, maddi, manevi, her türlü ayrımcılığın köküne kibrit suyu dökölmesinin vakti geldi de geçiyor. Bir noktada "Dur!" diyebilmekse insanlığın birincil ödevi. O noktaya gelindiğinde 'geç' kalmış olmaksız 'hiçlik'ten başka bir şey getirmeyecek bize. Dünyamızı geri dönölmez bir biçimde harap ettiğimiz gerçeğı bir yanda dururken, içini dolduran bizlerin her türlü ayrımcılığı körükleyen politikalar üretmemiz affedilir gibi değıl!

Hikayedeki kadınları canlandıran bütün oyuncular, filmi istim üstünde tutan müthiş performanslar sergiliyorlar.

Filmde kaçınılmaz biçimde kullanılan kimi klişeler, bazı durumlarda ayarın kaçmasına vesile oluyor.

ORİJİNAL ADI Made In Dagenham
YÖNETMEN Nigel Cole
OYUNCULAR Sally Hawkins, Rosamund Pike, Bob Hoskins, Geraldine James, Miranda Richardson, Andrea Riseborough, Jaime Winstone, Daniel Mays, Rupert Graves, Richard Schiff, Kenneth Cranham, Roger Lloyd-Pack
YAPIM 2010 İngiltere
SÜRE 113 dk.
DAĞITIM M3 (Kalinos)

Bu filmi izlerken ayağı kalkıp "Hakkınızı aramaktan korkmayın!" demek istiyorsunuz, tıpkı Dagenham'lı kadınların giriştikleri hak arayışları gibi.

RUHLAR BÖLGESİ

PARAPSİKOLOJİ, AVRUPA'DA, ÖZELLİKLE BÜYÜK BRİTANYA'DAKİ (ÜLKEDEKİ) şatolar, hayaletleriyle ünlüdür) bazı üniversitelerde branşları olan, tartışmalı bir bilim dalı. Faaliyet ve deneysel alanları oldukça geniş... Uyaralım ki, Yunanca'da 'ötesinde' anlamına gelen 'para' ile bildiğimiz 'ruhbilim' (psikoloji) sözcüklerinin birleştirilmesiyle oluşmuş başlık altındaki incelemelere, araştırmalara, en önemlisi de paranormal olaylara inanmıyorsanız, zaten korku sinemasının en çekici ve değerli yapıtlarıyla da ilgilenmemişsiniz demektir. Yani, büyük ihtimalle, "Ruhlar Bölgesi" de ilgi alanınız içine girmez. Çünkü filmin 'soğuk' atmosferinde, grinin, kahverenginin ve tabii siyahın tonlarında dolaşırken ürkeniz, korkmanız, hatta REM uykusundaki kendi rüya deneyimlerinize, belki 'astral yolculuklarınızla' yakınlık kurmanızın derecesi, ne denli inandığınızla ilgili olarak değişmekte... Aksi halde, bazı sahneler komik bile gelebilir.

Artık sadece 'yaratıcı işkence teknikleriyle katletme rehberi'ne dönüşmüş "Testere" (Saw) serisinin yaratıcısı iki yazar, James Wan (ilk "Testere"nin de yönetmeni) ile Leigh Whannell (aktör aynı zamanda), "Ruhlar Bölgesi"yle, bence daha saygın bir işe imza atmışlar. Wan'ın yönetip, Whannell'in yazdığı ve yan rolde oynadığı tahmini 1,5 milyon dolar gibi küçük bir bütçeye sahip film, parapsikolojiyi sinemasever kitleye yaygın biçimde tanıtan, gerçek olaylardan esinlenmiş 1988 yapımı "Karabasan" (The Entity) başta olmak üzere, bir dizi kulte saygılar sunuyor. Sidney J. Furie'nin yönettiği adı geçen filmde, görünmeyen, iblis gibi bir 'şey' tarafından taciz, şiddet, tecavüz mağduru genç kadını canlandıran Barbara Hershey, "Ruhlar Bölgesi"nde babaanne rolünde ve zaman kavramının olmadığı öteki boyuttakilerle başı dertte olan karakterini oynamaya 'sanki' devam ediyor. Zira biri bebek üç çocuklu Lambert çiftinin (Patrick Wilson ve Rose Byrne) ortanca oğulları yeni taşındıkları evde bir sabah uyanmayarak koma durumuna giriyor... Evde yaşanan yoğun 'normal dışı' olaylar sonucu ev değiştiriliyor; ancak

koma devam ediyor. Sonra anlaşılıyor ki, çocuk 'astral beden' iyle diğer boyutta yolculuğa çıkmış ve dönemiyor. Bu 'yeteneği' ise babasından geçmiş... Yani, 'kuşaktan kuşağa' yetenek transferi söz konusu!

"Karabasan"a gönderme dışında, Wan - Whannell ikilisi, bir evin (yuvamızın) her köşesini dünyadaki en korkunç yer ve yaşadığımız mekanlarla -neredeyse- iç içe geçmiş farklı boyutlardan 'uygun bir çatlak' bulduklarında yanımıza sızabilen, görüntülerini veya seslerini hissedebildiğimiz, bazen de görüp duyabildiğimiz ruhları, kötülük peşindeki şeyleri de (iblis, cin vb.) yakın kılmışlar. Biliyoruz ki, spiritüel enerji yok olmaz, biliyoruz ki geceleri karanlığa gözümüzü diktiğimizde olağanüstü biçimler görürüz, fısıltılar duyarız; rüya görürken tüm vücut kimyamız değişmektedir. Bunlar aklımızın oyunları da olabilir, paranormal olaylar da...

İkili, "Şeytan"la (The Exorcist) zirveye çıkıp "Kötü Ruh" (Poltergeist) gibi gösterişli örneklerle devam eden 'yan odadaki korku'yu, 'lanetli ev' şaşırtmacasıyla başlatıyor; fazla detaya boğulmadan, komadaki çocuğun yarattığı aile içi huzursuzluk, endişe, panik çizgisindeki dramatik yapıyı, Wan'ın yaratıcı kamera hareketleri vasıtasıyla dehşete düşüren 'korku anları'yla sağlamlaştırıyor... Çok doğru bir tercihle de, annenin manevi destek aldığı kısa bir rahip ziyareti dışında, kiliseyi (teolojiyi) işe karıştırmıyor. Medyum aracılığıyla sorunun direkt 'merkezine', karanlığa iniyor; 'hiçlik' duygusuna ulaşıyor. Ve sinemada hiçbir medyum, geçen yıl ölen 1.30 metre boyundaki Zelda Rubinstein'in "Kötü Ruh"ta yaşam verdiği Tangina gibi 'orijinal' olamasa da, tam bir Hollywood emekçisi olan Lin Shaye, iki komik ve 'rahatlatıcı' teknik destek elemanı ile birlikte çalışan medyum Elise rolünde, herkesten rol çalıyor.

Kırmızının kullanımı, bir... Sürpriz final, iki!

İblis, bir "Cirque de Soleil" artistine benzetilerek etkisi zayıflatılmış!

ORİJİNAL ADI Insidious
YÖNETMEN James Wan
OYUNCULAR Patrick Wilson, Rose Byrne, Barbara Hershey, Lin Shaye, Ty Simpkins, Leigh Whannell, Andrew Astor
YAPIM 2010 ABD
SÜRE 103 dk.
DAĞITIM Tiglon (Mars Entertainment)

Wan - Whannell ikilisi, 'uygun bir çatlak' bulduklarında yanımıza sızabilen kötülük peşindeki şeyleri (iblis, cin vb.) bize yakın kılmışlar.

KARTAL

ORJİNAL ADI The Eagle

YÖNETMEN Kevin Macdonald

OYUNCULAR Channing Tatum, Jamie Bell,

Donald Sutherland, Denis O'Hare

YAPIM 2011 ABD-İngiltere

SÜRE 114 dk.

DAĞITIM Tiglon

Film hiçbir yenilik barındırmadığı gibi, bazı sahneleriyle de resmen kendi bacağına sıkıyor.

BATI'DA "SİNEMANIN TV'DEN ÖĞRENECEKLERİ VAR" VEYA "ASIL yaratıcılık artık televizyonda mı?" minvalli makaleler dergi ve gazetelerin eğlence sayfalarını işgal etmiş durumda. ABD'de TV öyle yaratıcı bir süreçten geçiyor ki, şu ara kafayı 3D'yle bozmuş sinemaya bu konuda nal toplatıyor. TV'nin sinemaya ayar verdiği günlerden geçiyoruz desek yeri.

Lafın nereye geleceğini tahmin etmiş olmalısınız. "Spartacus: Blood And Sand" sayesinde yeniden kılıç ve sandalet filmlerine bir rağbet gelebilir umuduyla yapımcılar zırhlarını kuşanmış durumdalar. Öyle veya böyle, 2. yüzyılda Roma İmparatorluğu'nun en ısıltılı dönemlerinde geçen "Kartal"ın yapımcıları insanda böyle bir izlenim bırakıyorlar.

Aslında bu türün de klişeleri yerli yerine oturmuş durumda. Onur, sadakat, lidere tapınma, isyan gibi temaları tekrar tekrar eşeleleyen bu filmlerin makus talihi "Gladyatör"le (Gladiator) dönmüştü. Lakin peşi sıra gelen filmlerde özellikle bütçe konusunda kantarın topuzu kaçtığı için bir düş kırıklığından diğerine yuvarlanılmıştı. İşin aslı "Kartal" da kötü

gidişata dur diyebilecek çapta bir film değil.

Babasının idaresindeki bir lejyonun kayıp armasının peşine düşen Romalı komutan Marcus Aquila'nın (Tatum) macerası köle/efendi ilişkisine dair Hollywood'un ağzında sakız olmuş ne kadar idealist cümle varsa, hepsini kelimesine dokunmadan yineliyor. İki bölümden oluşan film önce Marcus'un liderlik vasıflarını parlatıyor. Gönüllü kölesi Esca'yla tanışmasıyla birlikte kendimizi Marcus'un babasının armasının peşinde buluyoruz. Bu arada babaları vesilesiyle Marcus ile Esca arasında bir kan davası da eklenmiş ki senaryoya, bakalım birbirlerine ihanet edecekler mi diye heyecan yapmamız bekliyor.

Film yenilik barındırmadığı gibi, bazı sahneleriyle de kendi bacağına sıkıyor. Esca'nın arenada ölmekten son anda Aquila'nın seyircileri gaza getirmesiyle kurtulması itici mi itici yapaylıkta bir sahne örneğin... [1]

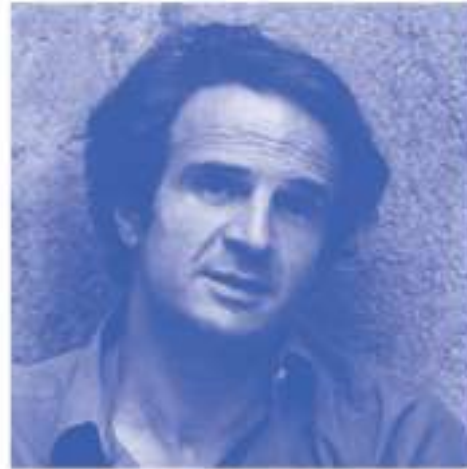
Jamie Bell bu kısır filmin nadir olumlu yönlerinden biri.

Channing Tatum set berberinin hışmasına uğraması bir yana, bu rolde fazlasıyla 'odun' kalmış!

"Film çekmek insanın farklı yaşlarda kendi fotoğrafını çekmesi gibi bir şey. Hepsi farklı görünür, ama aslında hepsi aynıdır."

Wong Kar-Wai

altyazı
AYLIK SİNEMA DERGİSİ

Sinema üzerine düşünen dergi
Her ay bayilerde

ÇÖMEZ: ACEMİ ŞANSI

ORJİNAL ADI Cherry

YÖNETMEN Jeffrey Fine

OYUNCULAR Kyle Gallner, Laura Allen,

Brittany Robertson, Esai Morales

YAPIM 2010 ABD

SÜRE 99 dk.

DAĞITIM Chantier

Film vurucu ve akılda kalıcı bir sahneden yoksunsa da, yeterince hüznü ve gülünç. TV filmi kıvamında.

BİR GÜN GELİP ÜNİVERSİTE EĞİTİMİ İÇİN EVİNİZİ VE ÜZERİNİZİ TİTREYEN AİLENİZİ bırakıp yepyeni insanlarla tanışacağınız, daha da önemlisi olgunlaşmaya adım atacağınız, cinsel yaşamınızı renklendirip bir ihtimal aşk zannettiğiniz duygularla tanışacağınız yabancı bir dünyaya adım attığınızda, anlamaya başlarsınız ki, hayat zevk verdiği kadar acıtmaktadır!

Televizyon dizileri ve belgesellerden gelen Jeffrey Fine, yazıp yönettiği acımtrak güldürüsünde, kendi üniversite yıllarından yola çıkarak, 'büyümeye devam eden' üç insanı anlatmış. Seçkin öğrencileri bünyesine kabul eden, sekiz vakıf üniversitesinin oluşturduğu "Ivy League" kurumlarından birinde mühendislik okumaya başladığı halde müthiş bir çizer olan Aaron, otuzlu yaşlarında yeniden öğrenci olarak okula dönmüş güzel sarışın Linda'yla 'garip' bir ilişki içine girdiğinde, onun 14'ünde 'erken olgunlaşmaya başlamış' kızı Beth'le de yakınlaşacaktır...

Aaron'un aşırı korumacı annesi, akli sürekli uckurunda deli dolu oda arkadaşı, şaşırtıcı-iğrenç bir seks yapma girişimi yaşayacağı bir başka kız ile gözde

bir bekar anne olan Linda'nın sevgilisi polis gibi yan karakterlerin harcını zenginleştirdiği hikaye, yaşam serüveni içinde karşımıza çıkan insanlara bir hüznü selam olarak da özetlenebilir.

Aaron'un, mühendislik ödevi olan su üzerinde yürümeyi sağlayacak aracı tasarlamaya çalışırken, diğer yandan da hayatında ilk kez karşılaştığı zorlu ilişkilerde batmamak için çabalaması, zekice kurulan bir paralellik olmuş.

"Çömez" in, genel akış itibarıyla de, sorunsuz, ancak daha çok televizyon filmi kıvamında olduğu söylenebilir. Vurucu ve akılda kalıcı bir sahneden yoksunsa da, yeterince hüznü ve gülünç. Ve şahsen, "Lanetli Ev"deki [The Haunting In Connecticut] performansını çok iyi bulduğum Kyle Gallner, Aaron gibi gösterişsiz ama duyarlı bir karakter için çok doğru seçim. [1]

Aaron'un sanatçılığını yansıtan, Michael Hoskins imzalı resimlemeler! Meraklısı için www.hoskinspineapple.com

Orijinal isimdeki 'kiraz', kızarma veya olgunlaşma anlamında iyi bir mecazken, 'çömez' biraz 'bayağı' kalmış!

ÇÖMEZ: ACEMİ ŞANSI

KADININ FENDİ

ÖZGÜRLÜK YOLU

RUHLAR BÖLGESİ

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	KEMAL EKİN AYSEL	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	ALİ ULVI UYANIK	BURÇİN S. YALÇIN
ÇÖMEZ: ACEMİ ŞANSI						★★	★★★★	
KADININ FENDİ		★★★★				★★★★★	★★★★★	
KARTAL		★★				★★	★★★★	★★
ÖZGÜRLÜK YOLU		★★★★	★★★★			★★	★★★★	★★★★
RUHLAR BÖLGESİ	★★	★★★★				★★	★★★★★	
ADALET OYUNU						★		
DEMİR KAPILAR			★★★★				★★★★	
FELEKTEN BİR GECE DAHA		★★	★		★★	★★★★	★★★★	
GECELER BİZİM		★★		★★			★★★★	
HANNA	★★★★	★★★★	★★★★★		★★★★	★★★★	★	★★★★★
KAYIP HAZİNE		★★					★★★★	
KOĞUŞ		★★	★★		★★	★★	★★★★	
KUNG FU PANDA 2		★★★★★			★★★★★	★★★★	★★★★★	★★
MUTLU AZINLIK		★★				★★	★★★★★	
MUTLUYUM, DEVAM ET		★★★★			★★	★★★★	★	★★
ÖFKELİ ÇILGINLIK KARAMSAR ÇİLE						★★		
ÖMRÜMÜZDEN BİR SENE	★★★★★	★★★★	★★★★			★★★★★	☆☆☆☆☆☆	★★★★
SUPER 8	★★★★	★★★★★			★★★★	★★★★	★★★★★	★★★★★
TEHLİKELİ YOL		★★★★				★★★★	★★	★★★★
TUZAK					★★	★★	★★	★★★★
X-MEN: BİRİNCİ SINIF	☆☆☆☆☆☆	★★★★	★★		★★★★★	★★★★	★★★★★	
BAŞIMIZA GELENLER	★★★★	★★★★			★	★★	★★★★	★★★★
ÇINAR AĞACI		★★	★★		★★	★	★	
İKİ ERKEK, BİR KADIN		★★★★★		★★★★	★★★★	★★	★★★★★	★★★★
YUKARIDAKİ TEHLİKE		★			★★	★	★★★★	★★★★

SHANGHAI FİLM FESTİVALİ: GENÇ VE HIZLI

"Hayde Bre"nin 'en iyi film' seçildiği ve bu yıl 14. kez düzenlenen Shanghai Uluslararası Film Festivali, şimdilik birinci ligde yer almıyor ama Çinlilerin işi sıkı tuttukları, özellikle önemli isimlerden oluşturdıkları jürilerle festivali dikkat çekici kıldıkları söylenebilir.

GEÇEN YILKI ALTIN PORTAKAL'DA YALNIZCA SANAT YÖNETİMİ ÖDÜLÜ ALIP, 2010'UN SON GÜNÜ GİRDİĞİ TİCARİ GÖSTERİM

kulvarında da eleştirmenlerden ve seyirciden fazla beğeni toplayamayan "Hayde Bre"nin 14. Shanghai Uluslararası Film Festivali'nde 'en iyi film' seçilmesi, bunun yanında 'en iyi erkek oyuncu' ödülü kazanması, ne yalan söyleyeyim, biraz şaşırtıcı ama sinemamız adına da oldukça sevindirici bir gelişme elbette ki. Bu ödüllerin, Barry Levinson'ın başkanlığındaki Christopher Hampton, Tran Anh Hung, Paz Vega, Wang Quanan ve Zhang Jingchu gibi önemli isimlerden oluşturulmuş kalburüstü bir jüriden gelmesi de ayrıca çok önemli.

Bu vesileyle, Orhan Oğuz ve ekibini en içten duygularıyla kutlarım. En azından Orhan Oğuz'un, 1999'da "Propaganda"yla aynı festivalde 'en iyi film' ödülü alan Sinan Çetin gibi yemekli bir basın toplantısı yapıp "Türkiye'deki Maoculara nasıl da geçirdim" türünden laflar etmeyeceğine eminim!

Kuruluş tarihinin 1905 olarak kabul gördüğü Çin sineması, köklü bir geçmişe sahip ve endüstriyel olarak da hayli gelişkin durumda. Ülkenin değişik bölgelerindeki film stüdyoları, Çinlilerin deyimleriyle birer 'sinema üssü' olarak değişik türlerde film üretmekte. Çin'in, dünyanın en kalabalık ülkesi olmasına paralel biçimde, iç piyasada seyirci bulmakta da hemen hiç zorlanmıyorlar. Buna karşılık Çin sinemasının çok uzun yıllar boyunca, gerek içerde gerek dışarıda 'festivallere yabancı' bir tarafının da olduğunu belirtmek gerek. Malum, Cannes, Venedik, Berlin gibi Avrupa'daki saygın festivaller, ancak 1990'lardan itibaren tanışmaya başladı yeni Çin sinemasıyla.

Öte yandan, Çin'de düzenlenen ulusal ve uluslararası festivallerin geçmişi de çok eskilere gitmiyor. Örneğin yabancı filmleri de bazı kategorilerde ödüllendirmekle birlikte asıl olarak Çin sinemasının podyuma

çıktığı Altın Horoz-Yüz Çiçek Film Festivali, yalnızca 20 yıldır düzenlenmekte. "Hayde Bre"nin ödüllendirildiği Altın Kadeh-Shanghai Uluslararası Film Festivali ise 1993'te başladı ve bu yıl 14. kez düzenlendi. Bu farklılık, Shanghai Film Festivali'nin 1993-2003 arasında iki yılda bir yapılmasından kaynaklanıyor. Yoksa bizim Adana'daki gibi çeşitli bahanelerle 40 yılda 16 kez düzenlenen bir festival olma durumu yok ortada.

Shanghai, uluslararası film festivalleri sıralamasında birinci ligde yer almıyor doğal olarak ama Çinlilerin işi baştan beri sıkı tuttuklarını söyleyebilirim. Yarışan filmler de çok üst düzey olmasa bile her geçen yıl Shanghai'nın sinema dünyasında daha çok dikkat çekmeye başladığı da bir gerçek. Bu dikkat çekiciliğin şimdilik jüriler üzerinden sağlandığı söylenebilir.

Bu yılki jüriye tekrar bir göz atın isterseniz... Birinci sınıf festivallere layık, gerçekten sıkı bir jüri...

Aslında Shanghai başından beri jüri işini sıkı tutuyor. Festivalin 18 yılına şöyle bir baktığımızda, bir iki yıl hariç, Altın Kadeh jürilerinin nerdeyse tamamının uluslararası çapta şöhret sahibi önemli sinema insanlarından oluşturulduğu görülüyor. Hızlı hızlı bakalım...

1993: Hector Babenco, Karen Shakhnazarov, Nagisa Oshima, Oliver Stone, Paul Cox, Tsui Hark...

1995: Jean Becker, Krzysztof Zanussi...

1997: Elem Klimov, Istvan Szabo, Mark Rydell...

1999: Carole Bouquet, Paolo Virzì, Park Kwan-Su, Zeng Dongtian, Wu Yigong...

2001: Alan Parker, Andrzej Zulawski, Gleb Panfilov...

2003: François Girard, Li Qianhuan, Han Sanping, Jacek Bromski...

2004: Olivier Assayas, Ding Yinnan, Ron Henderson, David Caesar...

2005: Régis Wargnier, Wu Tianming...

2006: Luc Besson, Feng Xiaogang,

Manuel Gutiérrez Aragón, Stanley Kwan, Gabriele Salvatores...

2007: Chen Kaige, Fernando Trueba, Michael Ballhaus, Maria Grazia Cucinotta...

2008: Wong Kar-Wai, Bille August, Joan Chen...

2009: Danny Boyle, Xavier Koller, Andie MacDowell...

2010: John Woo, Leos Carax, Amos Gitai, Wang Xiaoshuai...

Yani, yalnızca acaba bu yıl jürisinde kimler var diye bile takip etmeye değer bir festival Shanghai...

Sinemamızın, Asya'nın diğer ucundaki bu güzel kentte, Çin sinemasının kalbinin attığı yer olan Shanghai'daki başarılarının sürmesi dileğiyle...

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

AŞKA VAKİT YOK

Hollywood'un altın yıllarında kalmış romantik komedileri yeniden gün yüzüne çıkaran "Aşka Vakit Yok" (What's Up, Doc?), hem Peter Bogdanovich'in 70'lerdeki zirve döneminin başyapıtlarından biri hem de unutulmaz bir yanlış anlamalar komedisi.

70'LERİN HOLLYWOOD'U HERHALDE KLASİK YILLARDAN SONRA AMERİKAN SİNEMASININ

en değerli dönemiydi. Genç yönetmenler bir yandan kuralları ve konvansiyonları altüst ediyor, bir yandan da gişe filmi tanımını yeniden yapıyordu. Peter Bogdanovich'in altın çağı da bu döneme denk geliyordu. Üst üste çektiği "Son Gösteri" (The Last Picture Show), "Aşka Vakit Yok" ve "Ay Beyazdır" (Paper Moon) ilk bakışta dikkat çekmeyen ortak bir özelliği vardı. Bu filmler, 30'lardan 50'lere Hollywood'un altın çağının ruhunu ve başarı formüllerini modernize ediyordu. Eski melodramlardan ve komedilerden fikirler, parçalar alıp ortaya kelimenin olumlu anlamıyla 'pastiş' bir sanat çıkarıyorlardı. Seyirci, aç olduğu bu sinemaya adeta sarılmıştı o dönemde...

"Aşka Vakit Yok"tan iki yıl sonra çekilen "Çin Mahallesi" (Chinatown) nasıl 40'ların kara filmini modernize edip yeniden tedavüle sokuyorsa, "Aşka Vakit Yok" da 30'ların romantik komedilerini, özellikle bir karakterin diğerinin başına bela olduğu, yanlış anlamalar üzerine kurulu sevimli gülmeceleri güncelleyip, türe yeni bir rota çiziyordu. Billy Wilder'in zirve yıllarından beri, yani "Garsoniyer" (The Apartment) ve "Bazıları Sıcak Sever" (Some Like It Hot) dönemlerinden beri adeta unutulmuş romantik komediler, "Aşka Vakit Yok" ile bir kez daha seyircinin yumuşak karnını okşuyor, gönlünü çeliyordu.

Peter Bogdanovich aslında "Aşka Vakit Yok"la sinema tarihçisi yönünü konuşturuyordu. Hayranı olduğu Ernst Lubitsch, Frank Capra ve Howard Hawks

gibi ustaların büyüsunü yeniden diriltmeye çalışıyordu. Özellikle Howard Hawks'ın başyapıtlarından "Tehlikeli Bebek" (Bringing Up Baby), "Aşka Vakit Yok"un atası niteliğindeydi. Hatta Peter Bogdanovich daha da ileri giderek, kendi filminin "Tehlikeli Bebek"i'nin bir yeniden çevrimi olduğunu bile söylemişti. Hızlı konuşan, çokbilmiş, sevimli bir baş belası olan Katharine Hepburn'un yerini bu filmde Barbra Streisand almıştı. Gözlüklü, tuhaf bir yürüyüşe ve konuşma tarzına sahip, utangaç, sarsak ve sakar, buna karşın yakışıklı ve çekici olabilen zooloji doktoru Cary Grant'in yerineyse müzikolog rolüyle Ryan O'Neal koyuluyordu. "Tehlikeli Bebek"teki birçok sahne ve trük burada da tekrarlanıyordu. Howard'ın (Ryan O'Neal) ceketinin yırtılması ve akademisyene verilecek bir para ödülünün kaderini Judy'nin (Barbra Streisand) tayin etmesi gibi ayrıntılar eski klasiğe yapılan aleni göndermelerdi.

Film, adını bir Bugs Bunny çizgi filminden alıyordu. Filmin finalinde bu çizgi filmde bir sahneyle saygı duruşu tamamlanıyordu. Peter Bogdanovich, bir yandan eski romantik komedilere yeniden hayat öpücüğü verirken bir yandan da çocukluğunda izlediği delişmen Warner Bros. çizgi filmlerinin kanlı canlı bir versiyonunu üretiyordu. Judy, Katharine Hepburn olduğu kadar Bugs Bunny'yi de... Başkarakterin başına musallat olan, kovunca gitmeyen ve adamı istemediği maceralara sokan bir çizgi karakterdi adeta. Judy de aynı Bugs Bunny gibi hızlı konuşuyor, hızlı düşünüyor, düşünce ve eylem hızıyla karşısındaki yorup bezdiriyor

fakat sevimliliği yüzünden bir türlü kapının önüne konulamıyordu. Dahası, filmin fiziksel komedisi de Warner Bros. çizgi filmlerinin durmak bilmeyen çılgın dünyasını yansıtıyordu. Özellikle yapıtın dört bir yanına sinmiş fars gülmecesi ve fiziksel komedi bunun bir belgesiydi. Yere düşüp kalkmalar, ayağı kayıp düşen karakterler, sakarlıklar ve kazalar mümkün olan en yaratıcı ve sürükleyici şekilde filme diziliyordu. Birbirine karışan dört çantanın neden olduğu kaos ve bu kaosun otelin sakinleri arasında yarattığı gerilim, bir çizgi filme yarasır düzeydeydi. Filmin son dörtte birlik kısmına damga vuran, San Francisco sokaklarında gelişen kovalamacaya sahnesi ise hem ikonik "Gangsterin Kaderi" (Bullitt) sahnesiyle dalga geçiyor hem de başlı başına çizgi film fizik kurallarını sinema dünyasının içine sokuyordu.

Peter Bogdanovich, "Aşk Hikayesi"yle (Love Story) henüz şöhrete kavuşmuş O'Neal ile şarkıcı Streisand'dan mükemmel bir çift yaratıyordu. Bu açıdan Grant ile Hepburn'un arasındaki kimyayı yeniden yarattığı iddia edilebilirdi. Bu kimya, bir manifestoya dönüşüyordu. Zira iyi bir romantik komedi, öyküden çok başkarakterler arasındaki büyüleyici uyuma dayanıyordu. Yönetmen, O'Neal'in "Aşk Hikayesi"nde sarf ettiği ve klasik olan cümleyi ("Aşk hiçbir zaman özür dilemek zorunda kalmamaktır.") gülmecce malzemesine dönüştürürken, Barbra Streisand'e filmin açılış şarkısı dışında nefis bir "As Time Goes By" yorumu yaptırıyordu. Böylece oyuncuların gerçek dünyadaki varlıklarıyla film arasında bir köprü kurup seyircinin gönlünü bir kez daha çeliyordu. ■

ROMA İMPARATORLUĞU'NU 20. YÜZYILA TAŞIYAN 11 ÖNEMLİ YAPIM

Bu hafta gösterime giren "Kartal" (The Eagle) vesilesiyle, Roma İmparatorluğu dönemine eğilen unutulmaz filmleri anımsadık. Genellikle 'üstün-yapım' diye niteleyebileceğimiz ürünlere malzeme olan bu devasa imparatorluk, 'bütün halleri'yle bu filmlere katık olmuştu.

TEMELLERİ MİLATAN ÖNCE ATILAN, M.S. 476'DA BATI'SI, 1453'TE İSTANBUL'UN FETHİYLE BİRLİKTE DOĞU'SU YIKILARAK

tarihten silinen, dünyanın en görkemli imparatorluklardan biri... 1500 yıldan fazla varlık gösteren Roma İmparatorluğu, savaşları, adalet sistemi, iktidar ilişkileri, kültürel mirası, safahat ve sefalet dönemleriyle de bir döneme damgasını vurmuş durumda. Son birkaç kuşak, 'sinema' sayesinde o döneme kanlı-canlı şahitlik etmiş kadar vakıf diyebiliriz. Film olarak dramıyla, aksiyonuyla, erotiğiyle önümüzde müthiş bir Roma dönemi külliyatı duruyor. Sinema sanatının konuya dair en bilinen uyarlamalarını seçmeye çalıştık. Fırtınalar koparan "Rome" ve "Spartacus" gibi TV dizilerini ve Fellini'nin bir filminde figüranlık yapan 'Romalı Perihan'ı da anarak listemize geçelim.

1 BEN-HUR (1959)

Sinema tarihinin en gösterişli yapımlarından biri. Bir kez izledikten sonra bir daha akıllardan çıkmayan bu 11 Oscar'lı epik, Kudüs'teki Roma lejyonunun başına getirilen Messala ile kardeş gibi büyüdüğü Judah Ben-Hur'un çatışmasını anlatıyor. Politik görüş ayrılığı yüzünden araları bozulunca Messala tarafından cezalandırılan Ben-Hur, türlü çilelerden sonra intikam almak üzere geri dönüyor. Bir dublörün ölümüne sebep olan muazzam at arabası sahnesi, Charlton Heston ve Stephen Boyd gibi oyuncular, görüntüleri, müzikleri ve tabi William Wyler'in usta rejisiyle hiç eskimeyecek bir başyapıt bu... M.S. 1. yüzyılda geçen ve dini mesajlar da taşıyan eserin, Osmanlı döneminde İstanbul'da elçilik yapan General Lew Wallace'ın romanından uyarlandığını da belirtelim.

2 SPARTAKÜS (SPARTACUS, 1960)

Roma Cumhuriyeti döneminde yaşanmış bir olaya dayanan destansı öykü, yarım asır önce Stanley Kubrick tarafından filme alındı. M.Ö. 73-71 yılları arasında köleliğe başkaldırarak, yandaşlarıyla birlikte önce özgürlüğe kaçan, sonra da Roma ordusuna kafa tutan Spartaküs'ün hikayesi, bugüne dek mazlumların 'bayrağı' oldu; halen sınıfsız toplum ideali taşıyan solcuların da kıymetlisidir. Trakya (Doğu Roma) kökenli oluşuyla bizim için ayrı bir önem arz eden Spartaküs'ün öyküsü, Howard Fast'in romanından uyarlama. Kendisi, McCarthy döneminin mağdur komünistlerinden. Geçen yıl cesur bir TV dizisi olarak yeniden gündeme gelen Spartaküs'ü bu filmde Kirk Douglas oynuyor. 4 Oscar'lı yapıtta Laurence Olivier, Jean Simmons, Charles Laughton, Peter Ustinov gibi devler var.

2

3

4

5

3

KLEOPATRA (CLEOPATRA, 1963)

Tarihe, 20th Century Fox firmasını neredeyse iflasa sürükleyen film olarak geçen, dönemin en gösterişli ama kimi eleştirilere göre bir o kadar kof yapıtı. Antik Mısır'ın efsane kraliçesi VII. Kleopatra'nın çalkantılı yaşantısından kesitler sunuyor film. M.Ö. 40'larda geçen öykü, Roma'nın yayılmacı politikalarına karşı çıkan, bu esnada Sezar ve General Marcus Antonius ile dillere destan aşklar yaşayan kraliçeyi, Elizabeth Taylor'ın üstün performansı ile izliyoruz. Çekimleri üç yıl süren, o dönem için astronomik bir rakam olan 44 milyon dolara mal olan film, dört dalda Oscar alsa da gişede pek umduğunu bulamadı. Ve bu türden 'kılıç ve sandalet' filmlerinin de sonunu hazırladı. Yönetmen kurgusu 5,5 saat süren, halen görkemini koruyan filmin oyuncu kadrosunda Richard Burton da var.

4

GLADYATÖR (GLADIATOR, 2000)

Antik Yunan, eski Roma yahut mitolojiyi baz alan, ucuz bütçeli yapımlara bir dönem 'kılıç ve sandalet' filmleri denirdi. "Kleopatra" 1960'larda bu türün sonunu hazırladıysa, "Gladıyator" de yeniden doğuşunu sağladı diyebiliriz. İstisnasız her seyredenin büyüldüğü bir başyapıt "Gladıyator". Ridley Scott'ın da "Alien", "Blade Runner", "Thelma & Louise" ile birlikte dört büyük eserinden biri. M.S. 161-180 yılları arasında imparatorluk yapan Marcus Aurelius döneminde geçen hikaye, General Maximus'un yükselişini hazmedemeyen tahtın varisi Commodus'un yaptığı kötülükleri ve Maximus'un intikamını perdeye taşıyor. Oliver Reed'in çekimler sırasında hayatını kaybettiği beş Oscar'lı filmde Russell Crowe ve Joaquin Phoenix, unutulmaz performanslar sergiliyorlar.

5

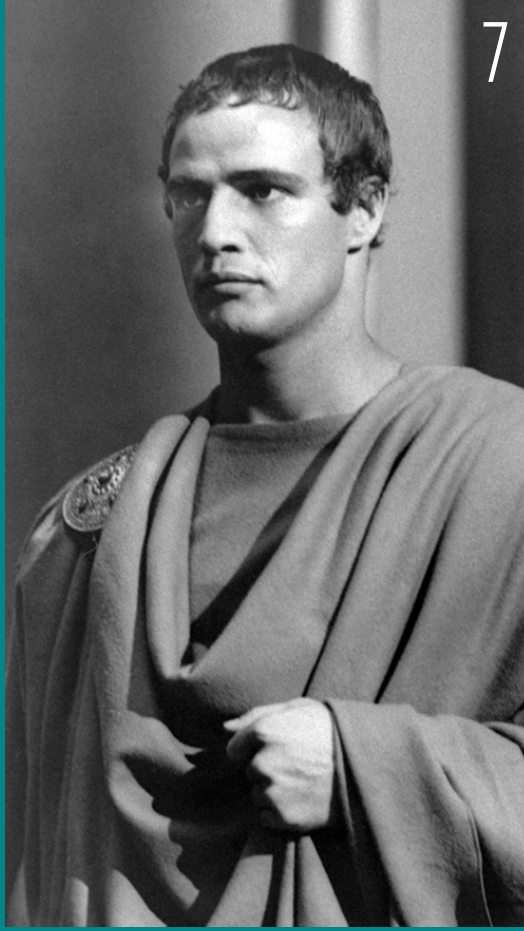
CALIGULA (CALIGOLA, 1979)

Biz "Muhteşem Yüzyıl" da Sultan Süleyman'ın masum sevişme ve buseleri yüzünden ortalığı ayağa kaldıralım; 1979'da çekilen bu film, Roma İmparatoru Gaius Germanicus Caligula'nın yaşantısından kesitleri bugün bile zor hazmedilen bir şekilde perdeye yansıtıyor. M.S. 37-41 yılları arasında görev yapan, sınır tanımayan ahlak anlayışı, 'tuhaf'lığı ve despotluğuyla bilinen, ciddiye alınmasa da 'aklından zoru olduğu' dahi iddia edilen Caligula, Penthouse dergisinin finanse ettiği Tinto Brass imzalı bu filmde tüm 'çıplaklığı'yla karşımızda. Toplu seksten eşcinselliğe, ensestten tecavüze, bebek öldürmekten kardeş katline dek, o dönem yaşandığı bilinen pek çok olayı yansıtan filmde Malcolm McDowell, Peter O'Toole rol alıyor. 18 yaşından büyüklerin başını döndürecek bir deneyim!

6

6 KO VADİS (QUO VADIS, 1951)
1951'de, henüz 'sinemaskop' tekniğinin icadına ve piyasaya sürülmesine iki sene olduğu için, 4:3 formatında filme alınan, buna karşın görkeminden hiçbir şey kaybetmemiş bir başka ünlü üstün-yapım. Bizde daha çok Neron olarak bilinen, M.S. 54-68 yılları arasında hüküm süren Nero, aynı zamanda bir önceki maddede andığımız Caligula'nın da yeğeni... Ticarete ve kültüre önem vermesiyle bilinen, Hristiyanlara ilk zulmeden hükümdar diye anılan Nero döneminde geçen film, General Marcus Vinicius ile Hristiyan Lygia arasındaki aşkı anlatıyor. Finalde Nero'nun Roma'yı ateşe vermesini de görkemli sahneler eşliğinde gösteren, sekiz dalda Oscar'a aday olan filmde Robert Taylor, Deborah Kerr, Peter Ustinov başrollerde. Latince olan "Ko Vadis" ise "Nereye gidiyorsun?" anlamına geliyor.

7

7 JÜL SEZAR (JULIUS CAESAR, 1953)
En güvendiği adamlarından olan Brütüs'ün ölümünde rol aldığını fark ettiği anda "Sen de mi Brütüs?" diye sorduğu varsayılan ve bu cümlesiyle tarihe mal olan Jül Sezar'ın hayatı... Shakespeare'in oyunundan ("Kleopatra"nın da yönetmenleri arasında yer alan) Joseph L. Mankiewicz eliyle sinemaya aktarılan eserde Marlon Brando, Mark Antony rolünde öne çıkıyor. Brütüs'te James Mason; Cassius'da John Gielgud; Jül Sezar'da Louis Calhern ve ayrıca Greer Garson, Deborah Kerr gibi güçlü isimler filmi alıp götürüyor. Oyun uyarlaması olduğundan, teatral havanın ağır bastığı bu sağlam dram, sanat yönetimiyle Oscar'a da uzandı. Yeri gelmişken, sadece M.Ö. 100-44 yılları arasında yaşayan Jül Sezar'a değil, Roma'nın sonraki tüm imparatorlarına 'Sezar' dendiğini de belirtelim.

8

8 SATYRICON (FELLINI - SATYRICON, 1969)
"Caligula" kadar olmasa da, cinsellik açısından Roma'yı en rahat şekilde perdeye yansıtan filmlerden biri. Dönemin tuhaf sansür anlayışı yüzünden ülkemizde bir türlü gösterime giremeyen "Satyricon", sınırsız cinselliğin tavan yaptığı Neron zamanında geçiyor. O dönem Petronius tarafından yazılan eser, asırlarca ortadan kaybolduktan sonra ortaya bölük pörçük parçalar halinde çıkmış, Fellini de filmi aynı mantıkla, rüya veya sayıklama tarzında perdeye aktarmış. Romalı eşcinsel bir çiftin gözünden, o dönemin her anlamda yozlaşmış toplumunu gözlemlediğimiz filmin müziklerine, Nino Rota'yla beraber Türk besteci İlhan Mimaroğlu da katkıda bulunmuş. "Roma. İsa'dan önce. Fellini'den sonra." sloganıyla afişe çıkan bu çılgın yapıt, 70'lerin ruhuna da gayet uygun.

9 POMPEY'İN SON GÜNLERİ (THE LAST DAYS OF POMPEII, 1935)

Yapım yılı olarak görece daha yakın tarihli filmlerden sonra, sesli sinemanın ilk yıllarından bir örnekle devam edelim. M.S. 79 tarihinde, Vezüv yanardağının eteklerinde yer alan antik Roma kenti Pompei'nin, lavlar ve o esnada meydana gelen sarsıntılarla yıkılmasını anlatan, pahalı ve gösterişli bir film bu... Felaket öncesinde, gladyatörlere ve Marcus'a odaklanan yapıt, sonlara doğru bir 'felaket filmi'ne dönüşerek yaşanan dehşeti aktarmayı başarıyor. Georges Méliès'nin temellerini attığı, "King Kong"la 1930'larda zirve yapan görsel efekt oyunlarının 76 yıl öncesine göre olabildiğince başarıyla kullanıldığı siyah-beyaz film, 1 milyon dolarlık bütçenin de hakkını veriyor bu anlamda. 1936'da bizde de gösterime giren filmde Basil Rathbone oynuyor.

10 ROMA İMPARATORLUĞU'NUN ÇÖKÜŞÜ (THE FALL OF THE ROMAN EMPIRE, 1964)

"Ko Vadis" ve "Spartaküs"te de görev alan, 1961'de "El Sid"i yöneten Anthony Mann'dan bir başka üstün-yapım. Kadroya Sophia Loren, Stephen Boyd, Alec Guinness, James Mason, Ömer Şerif, Mel Ferrer gibi devleri alan, 19 milyon dolarlık dev bütçeyle yola çıkan Mann, yıllar sonra "Gladyatör"de anlatılan döneme farklı bir açıdan yaklaşıyor. Görkemli ama kof yapıt, çok uzun yıllara yayılan Batı Roma'nın çöküş döneminin başlangıç yıllarına odaklanıyor. 1965'te orijinal uzunluğuyla ve bu Türkçe isimle vizyona giren film, 1978'de epey kısaltılarak "İmparatorlar Çarpışıyor" adıyla yeniden sinemalarımıza gelmişti.

11 ASTERİKS VE OBRİKS SEZAR'A KARŞI (ASTERIX ET OBÉLIX CONTRE CÉSAR, 1999)

René Goscinny'nin yazdığı, Albert Uderzo'nun çizdiği Fransız çizgi roman serisi "Asteriks", yarım asırdan fazladır dünyanın en sevilen eserleri arasında... Roma İmparatorluğu'nun hükmedemediği küçücük Galya köyünde yaşananları, birbirinden renkli karakterler eşliğinde sunan eser, çizgi film olarak defalarca sinemaya aktarılmıştı. Bizim seçtiğimiz filmse, Claude Zidi yönetiminde Christian Clavier, Gérard Depardieu, Roberto Benigni gibi oyuncularını bir araya getiriyor. 2012'de izleyeceğimiz yeni bölümle dörde tamamlanacak olan serinin bu ilk filminde, Galyalı kahramanlarımız, Jül Sezar'a ve ordusuna karşı koymak için yine sihirli iksire ve türlü numaralara başvuruyor.

ÇINAR AĞACI

YÖNETMEN Handan İpekçi

UYUNCULAR Nurgül Yeşilçay,

Celile Teyon, Deniz Deha Lostar,

Settar Tanrıöğen, Nejat İşler

YAPIM/SÜRE 2011, 114 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD Türkçe

ŞİRKET Tiglon (BKM)

HANDAN İPEKÇİ, 1994 TARİHLİ "BABAM ASKERDE" DEN BAŞLAYARAK, genellikle çocuk karakterlerin öne çıktığı, yüreğe dokunan etkili filmler yapmış bir sinemacı. 2006'daki "Saklı Yüzler" dışında İpekçi'nin, çocuklar ile büyükler-yaşlılar ilişkisi üzerinden öyküler anlatmayı, toplumsal mesajlar vermeyi sevdiği ve bu özel alandaki 'gerilimi' gayet başarılı biçimde işlediği söylenebilir. Özellikle "Büyük Adam Küçük Aşk" (2001), bu açıdan unutulmaz bir filmi.

Yönetmenin son filmi "Çınar Ağacı", klasik anlatı sinemasının günümüzde artık az rastlanan örneklerinden biri. Bir Cumhuriyet kadını olan emekli öğretmen Advie Hanım'ın, çocukları ve torunlarıyla ilişkisi aracılığıyla günümüz Türk toplumundan manzaralar var karşımızda. Ve tabii çocukların kendi aralarındaki meselelere, evlilik ile iş güç durumlarına da göz atılıyor. "Çınar Ağacı", diyelim ki Barış Pirhasan'ın 10 yıl önce yaptığı "O da Beni Seviyor" dan ya da Yeşim Ustaoglu'nun üç yıl çok farklı bir çalışma değil

belki ama bu tür öykülere her zaman ihtiyaç duyulduğu da bir gerçek. Özellikle küçük Barış'ın anneannesiyle kurduğu özel bağ, kuşak farkının giderek açıldığı, farklı kuşaktan insanların birbirini çok daha az anlar olduğu günümüzde, hayli hassas noktalara işaret ediyor.

Bir senaryo zaafı olarak, Advie Hanım rolündeki deneyimli oyuncu Celile Teyon'un özellikle filmin ilk yarısında kendisini seyirciye yeterince ifade edemediği görülüyor. Küçük oyuncu Deniz Deha Lostar da genelde oldukça iyiye de bazı sahnelerde zorlandığı ortada. Nurgül Yeşilçay, Ragıp Savaş, Settar Tanrıöğen, Nejat İşler gibi isimler ise yakaladıkları gerçekçi tonla filme çok şey katıyorlar.

"Çınar Ağacı" için Handan İpekçi filmografisinin en iyi parçası diyemsek de şöyle söylemek mümkün: Zaten bir Handan İpekçi ne kadar kötü olabilir ki! [A](#)

Senaryo klişelerle dolu ama bunlar seyirci üzerinde halen etki kuran ve geçerli klişeler.

Sıkça gidilen piknik sahnelerinde nedense bir "olmamışlık" fark ediliyor.

Emekli bir Cumhuriyet kadınının çocuklarıyla olan ilişkisi üzerinden günümüz Türk toplumu...

"SİNEMACILIK VE FİLMCİLİK YARARINA BAĞIMSIZ İLETİŞİM PLATFORMU"

sadibey.com

BAŞIMIZA GELENLER

ORJİNAL ADI Life As We Know It

YÖNETMEN Greg Berlanti

YAPIM/SÜRE 2010 ABD, 114 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD İng. ve 2.0 DD Türkçe

ŞİRKET Tigon (Warner)

SADECE FRAGMANIYLA BİLE

gülümsetmeyi başaran, formüllerle oynanmış keyifli bir romantik komedi. Hatta daha çok komedi.

Birbirlerini ilk gördükleri andan itibaren yıldızları barışmayan Messer ve Holly'nin yıllar sonra kaderin cilvesi sonucu zoraki şekilde beraber yaşamalarını anlatıyor film kısaca... Buna sebep olansa, yakın arkadaşlarının trafik kazasında öterek geride sevimli bir bebek bırakmaları ve vasiyet olarak ona Messer ile Holly'nin bakmasını istemeleri... Daha birbirleriyle anlaşılmazken, araya bir de bu yaramaz velet girince, neler olabileceğini tahmin edersiniz.

Film, uzunca süresine karşın, zekice yazılmış taze senaryosu sayesinde hiç sıkılmadan izleniyor. Bu tarz filmlerin gediklisi Katherine Heigl, enerjisiyle filmi adeta tek başına alıp götürüyor. Partneri Josh Duhamel ise, oyunculuk yeteneğinden ziyade yakışıklılığı ve duruşuyla zevahiri kurtarmış. İzledikten sonra iz bırakacak bir film kesinlikle değil ancak klişe tabirle hoşça vakit geçirip, iki saat boyunca sıkça gülümsemek için rahatlıkla karşısına oturulur; ister sevgilinizle ister maaile...

* Bu filmle ilgili daha ayrıntılı bir eleştiri yazısını 60. sayımızda bulabilirsiniz.

Filmin en tatlı yanı, üçüzler tarafından canlandırılan minik bebek Sophie. İçinizden mıncıklamak geçecek.

Josh Lucas'ın canlandığı doktor gerçekten mi 'gıcık' yoksa rol icabı mı öyle, karar vermek zor.

İKİ KADIN, BİR ERKEK

ORJİNAL ADI The Kids Are All Right

YÖNETMEN Lisa Cholodenko

YAPIM/SÜRE 2010 ABD, 106 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD İng., 2.0 DD Türkçe

ŞİRKET Tigon (Bir Film)

LEZBİYEN BİR ÇİFTİ MERKEZE OTURSA DA heteroseksist yaklaşımın hakim olduğu, muhafazakar seyirciyi belki şaşırtacak ancak aklı başında hiçbir eşcinselin burun kıvrımadan izleyemeyeceği bir film. Oysa yönetmen Cholodenko, otobiyografik özellikler taşıyan bu filmde de, geçmişte de, 'lezbiyen sinema' yapmaya çalışan, dolayısıyla bu dünyayı gayet iyi bilen biri. Galiba asıl mesele, ilüimimize kemiğimize işlemiş şu 'hetero aile' öğretilerinden kimsenin kolayca kurtulamaması... Nefes kesen oyunculuklarıyla Julianne Moore ve Annette Bening, sperm bankasına başvurarak aynı bağışçıdan sperm alıp birer çocuk dünyaya getiren lezbiyen çifti canlandırıyor. İlk gençlik çağlarına adım atan çocuklar da bağışçı 'baba'larını merak ederek Mark Ruffalo'ya ulaşıyorlar. Moore ile Ruffalo arasında bir ilişki başlarken, 'kutsal aile' dağıtma tehlikesiyle burun buruna geliyor vs. Görüldüğü gibi aslında nice hetero ilişki anlatan filmde gördüğümüz ihanet, aldatma ve sonuçta ailenin korunması hikayelerine 'lezbiyenlik soslu' bir yenisi daha ekleniyor.

* Bu filmle ilgili daha ayrıntılı bir eleştiri yazısını 72. sayımızda bulabilirsiniz.

Annette Bening Oscar alamasa da, hayatının performanslarından birini sergilediği kesin.

'Lezbiyenler de önünde sonunda erkek ister' tezini öne sürse de, olayı biseksüelliğe çekmekte fayda var.

YUKARIDAKİ TEHLİKE

ORJİNAL ADI Skyline

YÖNETMEN Colin Strause, Greg Strause

YAPIM/SÜRE 2010 ABD, 94 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İng. ve 2.0 DD Türkçe

ŞİRKET Kanal D Home Video (TMC)

FİKİR ŞAHANE, GÖRSEL EFEKTLER ONDAN da şahane ancak sonuç fiyasko... Teaser'ı internete düştüğünde, insanların çığlıklar eşliğinde karınca sürüsü gibi topluca uzay gemilerine çekildiği sahneyle çokca merak uyandırmıştı. Ancak vizyona girdiğinde, bu olağanüstü sahne dışında pek bir şey vadetmediği görüldü. Efekt uzmanı Colin ve Greg Strause Kardeşler, 10.5 milyon dolarlık 'mütevazı' bütçeleriyle görsel açıdan müthiş bir iş çıkarmışlar fakat öykünün dağınıklığı ve senaryonun özensizliği ne yazık ki topu taca yolluyor işte. Lüks içinde yaşayan insanların, bir sabah uyandıklarında çok parlak bir ışıkla karşılaşmalarını, uzaylıların bu ışıkla insanları felce uğratarak gemilerine çekmelerini izliyoruz film boyunca. Evlerinde kuytulara saklanarak korunmaya çalışanlar, nasıl olacaksa denizdeki teknelerine ulaşarak kaçmak istiyorlar derken, sırayla her bir karakterin korkuyla yüzleşmesini görüyoruz. Final de ucubik bir şekilde bağlanınca, geriye sıradan ve sıkıcı bir bilimkurgu denemesinden başka bir şey kalmıyor.

* Bu filmle ilgili daha ayrıntılı bir eleştiri yazısını 55. sayımızda bulabilirsiniz.

10,5 milyon dolara mal olup dünya çapında 6 katı gelir elde etmek, az-buz bir başarı değil.

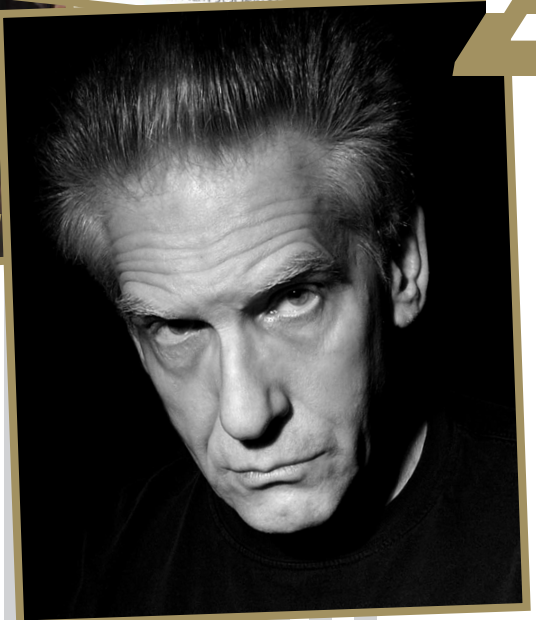
Oyuncular arasında tanınmış isim olmaması önemli değil belki ama bu kadro gerçekten vasat...

www.sinemamuzik.com

'bir tıkla gerçek habere ulaş'

Üniversite Bilgi Arama Arayışı: <http://www.hansey.org>

1 - 2012 Oscar aday tahminleri (Film)

Yabancı basında çıkan haberlere bakarsanız, 2012'nin Oscar adayları şimdiden üç aşağı beş yukarı belli gibi. 'En iyi film' dalındaki 10 aday arasına girmesine kesin gözüyle bakılanlar: "The Tree Of Life" (Terrence Malick), "Hugo Cabret" (Martin Scorsese), "War Horse" (Steven Spielberg), "A Dangerous Method" (David Cronenberg), "J. Edgar" (Clint Eastwood), "Young Adult" (Jason Reitman), "The Ides Of March" (George Clooney)...

2 - 2012 Oscar aday tahminleri (Yönetmen)

Oscar'da bu yıl 'en iyi yönetmen' dalı 'ustalar'a ayrılacak belli ki! Terrence Malick, Steven Spielberg, David Cronenberg, Clint Eastwood dördlüsünün yanına kim gelir diye tartışılıyor şu sıralar. Steven Soderbergh mi, George Clooney mi, Alexander Payne mi? Yoksa aradan sıyrılacak yeni bir isim mi?

3 - 2012 Oscar aday tahminleri (Erkek Oyuncu)

'En iyi erkek oyuncu' ödülüne her zamanki gibi epeyce talip var. George Clooney, yönettiği "The Ides Of March"la ya da Alexander Payne filmi "The Descendants"la, belki de ikisiyle birden kesin aday deniyor. Peşine takılacakların da Leonardo DiCaprio (J. Edgar), Viggo Mortensen (A Dangerous Method), Matt Damon (We Bought A Zoo) ve Brad Pitt (The Tree Of Life) olması bekleniyor. Antonio Banderas da yeni Pedro Almodóvar filmi "La Piel Que Habito"daki performansı ile bu listeye girebilir.

4 - 2012 Oscar aday tahminleri (Kadın Oyuncu)

'En iyi kadın oyuncu' dalındaki çekişmenin Tilda Swinton (We Need To Talk About Kevin), Charlize Theron (Young Adult), Anne Hathaway (One Day), Rooney Mara

(The Girl With The Dragon Tattoo) ve Meryl Streep (The Iron Lady) arasında geçmesi beklenirken, Robin Wright'ın da "The Conspirator"la adaylar arasına girebileceği konuşuluyor.

5 - 2012 Oscar aday tahminleri (Senaryo)

'En iyi özgün senaryo' ödülü kapışmasında "The Tree Of Life", "Young Adult" ve "J. Edgar"ın kesin olacağı söyleniyor. 'En iyi uyarlama senaryo' dalındaysa "A Dangerous Method", "The Girl With The Dragon Tattoo", "On The Road" ve "One Day"ın senaristleri öne çıkıyor.

ROCK FM 94.5

7. CADDE

SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA KEYİFLİ BİR YOLCULUK
BİLGEHAN ARAS'LA 7. CADDE HER CUMARTESİ 10.00 - 12.00 / TEKRARI HER PAZAR 12.00 - 14.00

“ Ben kesinlikle Amerikan sinemasının hayranlarındım. ”

Alfred Hitchcock